

Otrdien, 27. oktobrī, plkst. 19.00
Rīgā, Reformātu baznīcā

Festivāla atklāšanas koncerts.
PĒTERA VASKA KVARTETS

Pētera Vaska kvartets:

Magdalēna Geka, vijole
Egīls Šēfers, klarnete
Kristaps Bergs, čells
Iveta Cālīte, klavieres

I

Arvo PERTS | *Arvo PÄRT* (1935)
Fratres

Pēteris VASKS (1946)
Episodi e canto perpetuo, veltījums Olivjē Mesiānam

Episodio I (crescendo)
Episodio II (misterioso)
Episodio III (unisoni)
Episodio IV (burlesca I)
Episodio V (monologhi)
Episodio VI (burlesca II)
cantus
apogeo e coda

II

Olivjē MESIĀNS | *Olivier MESSIAEN* (1908-1992)
***Quatuor pour la fin du temps* | Kvartets laika galam**

Liturgie de cristal
Kristāla liturģija
Vocalise, pour l'Ange qui annonce la fin du Temp
Vokalīze eņģelim, kas pasludina laika galu
Abîme des oiseaux
Putnu bezdibenis
Intermède
Starpspēle
Louange à l'Éternité de Jésu
Slavēšana Jēzus mūžībai
Danse de la fureur, pour les sept trompettes
Dusmu deja septiņām trompetēm
Fouillis d'arcs-en-ciel, pour l'Ange qui annonce la fin du Temps
Varavīkšņu juceklis eņģelim, kurš pasludina laika galu
Louange à l'Immortalité de Jésu
Slavēšana Jēzus nemirstībai

PAR PROGRAMMU

Jaunās mūzikas festivālā "ARĒNA" 25. gadskārtu ieskandina PĒTERA VASKA KVARTETS. "ARĒNA" Pētera Vaska 80. jubilejas gada pasaules plašuma vērienīgajām svinībām pievienojas ar lielu pateicību, jo Vaska muzikālās idejas, cilvēciskā pārliecība un misijas apziņa jau gadu desmitiem ir būtiski Latvijas kultūrdzīves virzītājspēki. Zīmīgi, ka savulaik Vasks bija arī viens no tiem vizionārajiem mūziķiem, kurš stāvēja pie Jaunās mūzikas festivāla "ARĒNA" šūpuļa.

Tieši zīmīgās jubilejas svinības rosinājušas arīdzan starptautiski pazīstamākā latviešu skaņraža vārdā nosauktā kvarteta tapšanu. Tajā apvienojušies četri izcili kamermūziķi – klarnetists Egīls Šēfers, vijolniece Magdalēna Geka, čellists Kristaps Bergs un pianiste Iveta Cālīte. Ar ovācijām jau sveikta Briselē un Stokholmā, Palieses muižā Lietuvā un Mazajā Mežotnes pilī, šovakar šī saskanīgā četrotne pirmoreiz muzicē Rīgā.

Ar savu patronu ciešā sadarbībā veidotajā programmā kvartets kārtojis kompozīcijas, kas runā par mūžīgām vērtībām un vēsta par gaismas uzvaru pār tumsu. Līdzās Vaska ekspresīvi spriegotajam ciklam *Episodi e canto perpetuo* likts Arvo Perta ikoniskais skaņdarbs *Fratres* un viens no nozīmīgākajiem 20. gadsimta kamerdarbiem – Olivjē Mesiāna 1941. gadā karagūstekņu nometnē komponētais "Kvartets laika galam".

ARVO PERTS (1935) ir viens no tiem retajiem mūsdienu komponistiem, kura vārds apvīts ar dzīvā klasiķa auru. Perta skaņu pasauli, kurā patvērumu no ikdienas skrējiena atraduši neskaitāmi klausītāji, ir radījusi maģiska alķīmija no pārpasaulīga miera un atkailinātas vienkāršības, muzikālā auduma caurspīdīguma, attīroša klusuma un spējas uzrunāt cilvēci Visuma valodā. Radošajos meklējumos mijis gan neoklasicisma, gan dodekafonijas un sonorisma takas, 1970. gadu sākumā Arvo nodevās senās mūzikas izpētei. Iedziļinoties gregoriskajos dziedājumos un viduslaiku polifonijā, viņš savā daiļradē pievērsās diatonikai un pamazām nonāca arī pie jaunas kompozīcijas

tehnikas izveides. Šo jauno paradigmu komponists nodēvēja par *tintinnabuli* (no latīņu valodas – "zvaniņi") un raksturoja kā "bēgšanu brīvprātīgā nabadzībā". Šīs tehnikas, ko dažkārt mēdz salīdzināt arī ar stikla pērlīšu spēli, pamatā ir precīza, simetriska skaņu pārstate jeb permutācija. Apvienojumā ar Pertam raksturīgo tematisma ekonomiju tā deva negaidītus rezultātus – mūzikas materiāls ne vien kļuva tehnoloģiski viegli atšifrējams un atpazīstams, bet nereti klausītāju uztverē tika arī interpretēts kā meditatīvs. Šobrīd pasaulē atpazīstamākais igauņu komponists tiek asociēts gan ar tā dēvētās "jaunās vienkāršības", gan "jaunā garīguma" un "jaunā askētisma" stilistiskajiem virzieniem.

1977. gadā rakstītais ***Fratres*** ("Brāļi") ir viens no pirmajiem darbiem, kas veidots *tintinnabuli* tehnikā. Kompozīcijas struktūras pamatā esošā raksturīgā akordu secība, kas pēc variāciju principa tiek atkārtota atkal un atkal, klausītāju burtiski ievelk tādā kā maģiskā pasaulē. Teju rituālais opuss ir Perta veltījums savam tautietim – pēc Otrā pasaules kara uz Zviedriju emigrējušajam komponistam Eduardam Tubinam (1905–1982). *Fratres* iemantojis plašu atpazīstamību. Sākotnēji rakstīts stīgu kvintetam un pūtēju kvintetam, Igaunijas senās mūzikas ansamblim *Hortus Musicus*, laika gaitā tas piedzīvojis arīdzan vairākus pārlikumus un paša Perta veidotas versijas visdažādākajiem sastāviem. Šis ikoniskais darbs skanējis ne vien koncertzālēs un dievnamos, bet izmantots arī kā skaņu celiņš vairākās filmās.

PĒTERIS VASKS (1946) par ***Episodi e canto perpetuo*** sacījis: "Grūtais ceļš cauri ļaunumam, maldiem un ciešanām uz mīlestībā centrētu dziedājumu. Manas skaņas mūžīgajā garīguma dēstīšanas un kopšanas kopdarbā. Šoreiz mūzika bez dabas klātbūtnes, bez diatonisma atbalsta. Kompozīcijas astoņas daļas atskaņojamas bez pārtraukuma. Tās veidotas pēc kontrasta principa.

Episodio I (crescendo) pakāpeniski, dinamikai pieaugot, ieved klausītāju skaņdarba atmosfērā. *Episodio II (misterioso)* – skats no augsta skatpunkta uz naktsmierā dusošo zemi. *Episodio III (unisoni)* – deja ar maskām fantastiskas ainavas fonā. *Episodio IV (burlesca I)* – agresīva, spēkpilna tēma šīs epizodes

pamatā. Rūgta ironija kontrastējošā epizodē. *Episodio V (monologhi)* – mēģinājums aptvert, saprast notiekošo. *Episodio VI (burlesca II)* – atgriežas IV epizodes tēli, vēl agresīvāk, vēl intensīvāk. Skaņdarba melnā kulminācija. Ceļš uz nekurieni? VII daļa *cantus* – uz vēl neapklusušā kulminācijas atskaņu fona ieskanas vijoles dziedājums. To turpina, tālāk ved čells un abi stīginstrumenti oktāvās. VIII daļa *apogeo e coda* – skaņdarba emocionālā virsotne. Vijole un čells augstā tesitūrā dzied uz plašu klavieru akordu fona. Skanējuma intensitāte pakāpeniski mazinās. Trio izskan arvien klusāk, arvien gaišāk, arvien augstāk."

Skaņdarbs pirmoreiz izskanēja pirms 40 gadiem: 1986. gada 26. aprīlī Rīgā to pirmatskaņoja Jānis Bulavs, Mārtiņš Grīnbergs un Aldis Liepiņš.

Vasks ir pasaulē pazīstamākais Latvijas komponists. Daiļrades gaitā no avangardiski noskaņota protestētāja, kurš runā modernisma mūzikas valodā, pārtapis par labā un ļaunā mūžīgo pretstatu portretētāju ar t. s. "jaunās vienkāršības" principiem atbilstošu un vispārsaprotamu harmonisko izteiksmi. Būdams Arvo Perta, Gijas Kančeli, Valentīna Silvestrova un citu līdzīgas ievirzes komponistu domubiedrs, Vasks ir ideālists. Viņš runā par pamatlietām – tā ir gaismas cīņa ar tumsu, biedējošā monstra klātbūtne, dabas atspulgi skaņumākslā, komponista apbrīnoto putnu atbalsis, katarses iespējamība un mūsu tautas, kā arī visas cilvēces likteņi ar zīmogu pagātnē, haosu tagadnē un cerību nākotnē.

OLIVJĒ MESIĀNS (1908–1992) dēvējams par reliģiozu mistiķi un vienu no izcilākajiem 20. gadsimta komponistiem. Šī franču skaņraža daiļrade, uzskati un personība iespaidojusi un turpina ietekmēt ne tikai mūzikas dzīves norises, bet arī citas kultūras dzīves jomas un cilvēku pasaules uzskatus. Ilgus gadus Mesiāns strādāja arī kā pedagogs – gan privāti, gan Parīzes konservatorijā, kur sākotnēji mācīja harmoniju, mūzikas estētiku un filozofiju, un kopš 1966. gada – arī kompozīciju. Viņa studentu vidū bija tādas leģendas kā Pjērs Bulēzs, Jannis Ksenakis, Karlheincs Štokhauzens, Toru Takemicu, Klods Vivjē, arī Tālivaldis Ķeniņš.

Dēvēts pat par burvi un mistiķi, dziļu domātāju un ģēniju, Mesiāns bija komponists – filozofs, kurš radošos impulsus smēlās gan pasaules vēsturē un tradīcijās, gan dabā, piemēram, pierakstot un smalki atšifrējot putnu dziesmas. Mesiāna radošais kredo bija mākslas un ticības vienotība, savu mūziku raksturojot kā teoloģiju skaņās: "Es jau piedzimu ticībā un ticot... Liels vairums manu darbu aicināti izstarot katoļticības teoloģisko nostādņu gaismu. Tas ir pats svarīgākais manas mūzikas aspekts, iespējams – vienīgais, par kuru man nebūs jākaunas nāves stundā.''

Kā Alekss Ross raksta plašu rezonansi izraisījušā grāmatā "Viss cits ir troksnis" (2007; "Jāņa Rozes apgāds" latviski to izdevis 2012. gadā): "Iespējams, ka avangarda laikmets iestājās (..) 1941. gadā, aukstā ziemas vakarā, kad karagūstekņu nometnē *Stalag VIII A* pirmoreiz tika atskaņots Olivjē Mesiāna **"Kvartets laika galam"**.

1940. gadā, kad Vācijas karaspēks iebruka Francijā, progresīvu ideju pilnais un dziļi ticīgais Mesiāns bija armijas feldšeris. Viņu saņēma gūstā pie Nansī kopā ar vēl diviem karavīriem, mūziķiem – čellistu Etjēnu Paskjē un klarnetistu Anrī Akokā. Kamēr viņi kopā ar citiem franču gūstekņiem zem klajas debess gaidīja savu likteni, Akokā nospēlēja Mesiāna tikko sacerēto skaņdarbu klarnetei, kura nosaukums bija "Putnu bezdibenis". Šis skaņdarbs veidots kā precīzi izzīmētu savrupu skaņu virknējumu secība, kur lēnas, it kā transā skandētas rindas mijas ar straujiem skrējieniem, ķērcieniem un treļļiem. Kopā ar draugiem nosūtīts uz *Stalag VIII A* (Vācijā, Gerlicas apkaimē), Mesiāns tūlīt ķerās pie septiņu citu daļu komponēšanas īpatnējam mūziķu sastāvam – klarnetei, vijolei, čellam un klavierēm - , jo šos instrumentus spēlēja viņš pats un citi nometnes ieslodzītie. Partitūru pabeidzis, viņš to izrotāja ar uzrakstu, kas satur atsauci uz Atklāsmes grāmatu: "Veltīts Apokalipses eņģelim, kas, pacēlis roku pret debesīm, teic: "Laika vairs nebūs.""

Vairāki no vācu virsniekiem, kas pārraudzīja *Stalag VIII A* nometni, sirds dziļumos nebija Hitlera piekritēji. Rebeka Riskina savā grāmatā par "Kvartetu laika galam" min, ka viens no sargiem, Karls Alberts Brills, pamācījis ieslodzītos Francijas ebrejus, ka bēgt nav ieteicams, jo uzturēšanās Višī Francijā viņiem būtu vēl bīstamāka. Brills arī atbalstīja Mesiānu, apgādādams

viņu ar zīmuļiem, dzēšamgumijām un nošu papīru. Mesiānu atbrīvoja no piespiedu darbiem, un viņam ierādīja atsevišķu baraku, kur viņš varēja netraucēti komponēt, turklāt pie durvīm stāvēja sargs, kurš dzina prom nevēlamus ciemiņus.

Kvarteta pirmatskaņojums notika 1941. gada 15. janvārī. Vairāki simti dažādu valstu karagūstekņu sadrūzmējās nometnes pagaidu teātrī; priekšējās rindās sēdēja vācu virsnieki. Lai gan lielākajai daļai klausītāju skaņdarbs šķita galīgi nesaprotams, koncerta laikā valdīja godbijīgs klusums. Drīz pēc tam Mesiāns atgriezās Francijā; atbrīvošanai vajadzīgie dokumenti bija viltoti ar Brilla ziņu.

Šajā radošā ceļa posmā Mesiāns jau bija izstrādājis īpatnēju mūzikas valodu; sevišķi interesanti viņš traktēja ritmu. Bībeles vārdi "Laika vairs nebūs" ieguva nepārprotamu praktisku jēgu: mūzikai vairs nebūs nemainīga taktsmēra. Nemainīgā taktsmērā nav dzīvības, Mesiāns mēdza sacīt; veco labo "viens, div', trīs, četr'" viņš kara laikā jau esot gana atklausījies. Mesiāns smēlās iedvesmu "Svētpavasara" nevienādajos, arvien mainīgajos ritma rakstos, kā arī indiešu mūzikas ritma formulās – *talas*. Viņš parādīja, ka ritma šūniņas – piemēram, vienkārša, telegrāfam līdzīga vienas garas un vienas īsas skaņas kopa – vairojoties (gara – īsa, gara – īsa, gara – īsa) vai pārveidojoties (gara – īsa – īsa – īsa) var kļūt par muzikālu tēmu. (..)

Ar šādām novatoriskām idejām Mesiāns iekaroja cieņu apdāvinātajos Parīzes konservatorijas studentos, kuru vidū bija vairāki nākamie pēckara mūzikas spīdekļi. Klausoties "Kvartetu laika galam", viņus iespaidoja tā neparastā virzība laikā: cits citam seko patstāvīgi, noslēgti elementi. Taču viņi pameta bez ievērības šī muzikālā vēstījuma galamērķi – maigos Mi mažora akordus. Gluži kā Britens savā ciklā "Svētie soneti" ar Džona Donna dzeju, Mesiāns uz Otrā pasaules kara mehanizēto vājprātu atbildēja ar vistīrākajām, visvienkāršākajām skaņām, kādas vien spēja rast."

PAR MŪZIĶIEM

Vijolniece **MAGDALĒNA GEKA** ir viena no spožākajām un aktīvākajām savas paaudzes latviešu mūziķēm, kā soliste, kamermūziķe un orķestra koncertmeistare plaši koncertējot ne tikai Eiropā vien. Viņas nesenāko panākumu klāstā ir trīs nominācijas Vācijas skaņu ierakstu balvai *Opus Klassik*, tostarp kategorijā "Gada jaunais mākslinieks", kas saņemtas par izdevniecības *SKANI* klajā laisto Maijas Einfeldes vijolsonāšu albumu duetā ar pianisti Ivetu Cālīti. Magdalēna divkārt izpelnījusies nominācijas arī Lielajai mūzikas balvai – kategorijā "Gada jaunais mākslinieks" (2014) un "Par izcilu interpretāciju" (2020) un balvu saņēmusi "Par izcilu darbu ansamblī" (2025).
Kopš 2022. gada pavasara viņa ir izcilā franču stīgu kvarteta *Akilone* pirmā vijole un kopš 2024. gada janvāra – *Sinfonietta Rīga* koncertmeistare. Kā orķestra mūziķe Geka spēlējusi Francijas Radio Filharmoniskajā orķestrī, Parīzes orķestrī un citos Francijas nacionālajos orķestros, tāpat viņa regulāri uzstājas kā *Kremerata Baltica*, Overņas Nacionālā orķestra, *Orchestre Hexagone*, *Orchestre de Chambre Nouvelle Europe, Ensemble Appassionato* koncertmeistare un atskaņojuma vadītāja.
Magdalēna ir daudzu starptautisku konkursu laureāte un kā soliste atskaņojusi tikpat kā visu nozīmīgāko vijoles repertuāru ar dažādiem orķestriem Latvijā, Francijā, Vācijā un Ukrainā. 2015. gadā viņa līdzdibinājusi klavieru trio *Sōra*, kura sastāvā ar lieliem panākumiem piedalījusies Eiropas nozīmīgākajos kamermūzikas festivālos. 2013. gadā viņa dibinājusi festivālu "Jaunie Latvijas kamermūziķi – Saulkrastiem", bet 2015. gadā – "Ventspils kamermūzikas dienas". 2022. gadā *Paraty* paspārnē ieskaņojusi Bēlas Bartoka sonātēm un rapsodijām veltītu albumu kopā ar pianistu Kišinu Nagai.
Magdalēna Geka ieguvusi maģistra grādu Parīzes Nacionālajā augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā vijoles un kameransambļa specialitātē, kur nesen noslēgusi studijas arī prestižajā "Mākslinieka diploma" programmā. "Mākslinieka diplomu" kamermūziķa specialitātē viņa ieguvusi arī Karalienes Elizabetes Mūzikas kapelā Beļģijā. 2021./2022. gadā viņa papildinājusies arīdzan īpašā orķestra koncertmeistaru studiju programmā Lionas

Nacionālajā augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā – sadarbībā ar Overņas Nacionālo orķestri. Kopš šī studiju gada, Geka ir JVLMA mācībspēks.
Ļoti būtiski Magdalēnai ir spēlēt mūsdienu komponistu mūziku: viņa pirmatskaņojusi ap četrdesmit jaundarbiem, no kuriem vairāki ir arī tieši viņai veltīti, cieši sadarbojoties ar tādiem komponistiem kā Platons Buravickis, Santa Bušs, Jānis Petraškevičs, Matīss Čudars, Asija Ahmetžanova, Gabriels Sivaks, Kamilla Pepāna u. c. Kopš 2020. gada rudens Geka spēlē Alesandro Galjāno 1734. gadā darinātu instrumentu, ko viņai laipni aizdevis Parīzē bāzētais fonds *Anima Musica*.

EGĪLS ŠĒFERS ir starptautiski novērtēts klarnetes virtuozs, kurš darbojas gan solista, gan kamermūziķa ampluā. Līdzās paša koncertdarbībai viņš ar neizsīkstošu cīņas sparu un misijas apziņu ir pievērsies Latvijas mūzikas popularizēšanai dzimtenē un aiz tās robežām. Viņš ir nacionālās ierakstu kompānijas *SKANI* izveidotājs un producents, no 2018. līdz 2026. gadam – Latvijas Mūzikas informācijas centra direktors, šogad ievēlēts par AKKA/LAA izpilddirektoru. Kopš 2021. gada - Latvijas Mūzikas padomes priekšsēdētājs. Vadījis raidījumus LR3 "Klasika" un sadarbībā ar Liepājas simfonisko orķestri - bērnu auditorijai adresētas aizraujošas koncertlekcijas. 2013. gadā Egīls Šēfers saņēma Lielo Mūzikas balvu kategorijā "Par izcilu interpretāciju". Lielajai Mūzikas balvai nominēts arī 2012. un 2018. gadā. 2013. gadā LR3 "Klasika" gada notikumu apskatā Egīls Šēfers tika atzīts par "Gada instrumentālistu".
2001. gadā Egīls Šēfers ieguva bakalaura grādu Ģirta Pāžes klasē Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā. Mācības turpinājis ASV, iegūstot maģistra grādu Batlera Universitātē Indianapolē. Uzsācis studijas Indianas Universitātes doktorantūrā, tās Senās mūzikas institūtā apgūdams arī vēsturisko instrumentu spēli. Meistarību kaldinājis pie daudziem pasaulslaveniem klarnetistiem, viņu vidū - Šells Inge Stevensons, Ričards Stolcmans, Čārlzs Neidihs, Alfrēds Princs, Ričards Hokins, Džeimss Kempbels, Eli Ebans u. c. Erika Hepriča vadībā apguvis senās klarnetes spēli.

Mūziķu ģimenē uzaugušais **KRISTAPS BERGS** skolojies pie izciliem čellspēles meistariem dzimtajā Rīgā (Diana Ozoliņa, Eleonora Testeļeca, Ligita Zemberga) un Vīnē (Reinhards Latzko, Heinrihs Šifs) un papildinājies arī meistarklasēs pie tādiem talantiem kā Dāvids Gerings, Franss Helmersons, Anners Bilsma, Arto Norass, Valters Dešpaljs u. c. Bergs plūcis laurus vairākos konkursos un koncertējis arī tādās leģendārās vieās kā Ņujorkas Kārnegija zāle, Losandželosas Volta Disneja zāle, Vīnes *Musikverein* un *Konzerthaus*, Amsterdamas *Concertgebouw*, Tokijas *Suntory Hall,* Londonas Karaliskā Alberta zāle un *Royal Festival Hall*. Čellists divkārt nominēts Lielajai mūzikas balvai: 2016. gadā kā "Gada jaunais mākslinieks" un 2023. gadā – "Par izcilu interpretāciju", atskaņojot Lutoslavska Čellkoncertu kopā ar LNSO un diriģenti Kristīnu Posku. Kristaps ir sadarbojies un uzstājies kopā arī tādiem māksliniekiem kā Andris Nelsons, Heinrihs Šifs, Ida Hendele, Reinhards Latzko, Kristians Altenburgers, Natālija Prišepenko, Pēteris Vasks, Džovanni Sollima, Helmuts Lahenmanis...

Gan solista, gan kamermūziķa ampluā Berga repertuārs ir plašs un daudzveidīgs, un īpaša vieta tajā atvēlēta ciešai sadarbībai ar mūslaiku komponistiem – lai pieminam vien viņam veltīto Maskata Otro čellkoncertu. Kamermūzikā Kristapa vārds savukārt cieši saistīts ar *Trio Fabel.* Bergs bijis Briseles filharmonijas orķestra čellu grupas koncertmeistars (2016-2025). Orķestra mūziķa pieredzi viņš spodrinājis arīdzan regulāri sadarbojoties ar Amsterdamas *Concertgebou*w orķestri, Vīnes, Londonas un Oslo filharmoniķiem un Eiropas kamerorķestri. Kristaps Bergs spēlē īpašu Lorenco Ventapanes 1836. gadā Neapolē būvētu instrumentu.

Pianistes **IVETAS CĀLĪTES** repertuārs aptver plašu diapazonu, galvenos akcentus liekot uz latviešu un franču skaņumākslas radošu izpēti un kamermuzicēšanu. Viņa saspēlējusies arī ar Oslo Radio orķestri un dažādiem Stokholmas orķestriem, tostarp ievērojamā diriģenta Daniela Blendulfa vadībā, šajā ampluā interpretējot Mocarta un Ravela klavierkoncertus. Iveta ir pieprasīta mūziķe dažādos kameransambļu sastāvos Zviedrijā, Francijā, Latvijā, Lietuvā un Norvēģijā. Cālīte veikusi vairākus ieskaņojumus Latvijas

Radio fondiem. Kopā ar vijolnieci Magdalēnu Geku ierakstījusi tvartu “Maija Einfelde. Vijolsonātes”, kas klajā laists nacionālajā ierakstu kompānijā *SKANI*. Šis albums ieguvis vairākas nominācijas prestižajai Vācijas skaņu ierakstu industrijas balvai *Opus Klassik*.

Iveta mācījusies Jāzepa Mediņa Rīgas mūzikas vidusskolā un Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolā. No 2009. līdz 2012. gadam studējusi Francijā, Alfrēda Korto mūzikas augstskolā Parīzē, pie Žanmarka Luisadas. Pēcāk studijas turpinājusi Zviedrijā, Stokholmas Karaliskajā mūzikas augstskolā, pie Stefana Bojstena un Matsa Vidlunda, iegūstot maģistra grādu un solistes diplomu. Cālīte ir Stokholmas Karaliskās mūzikas akadēmijas, kā arī Zviedrijas brīvmūrnieku ordeņa stipendiāte.

Tekstus sagatavoja Santa BUŠS

Festivālu ARĒNA atbalsta: